

ДАП. Кінцева "Дев'ятки"

Ірен Роздобудько

Спочатку вулиця називалась - "Монтажників", згодом - "Авнатаняна".

Але неофіційно місцевість називалася "Балка" або "Калінівка".

Балка - трав'яні щільні джунглі, що розташовувалися одразу за триповерховими "хрущівками" в Калинінському районі, болотиста місцевість, поросла очеретом.

Назва району мені дуже подобалась, адже я думала, що ця назва походить від дерева - і шукала ту калину досить довго. Але калини на нашій вулиці чомусь не росли...

Дитинство проходило "на балці", в джунглях, де довколишня дітлашня грала в розвідників і ховалася від батьків. Волога, пружна земля рясніла "пташиними кладовищами" - могилками лисих скоцюрблених пташенят, що часто випадали з-під дахів, і закопаними "секретиками" - ритуально оздобленими ямками, куди кладеш щось "сокровенне": чарівне зелене скельце, уламок дзеркальця чи "шишечку" від металевого бильця бабусинового ліжка.

Мене завжди цікавило, що там далі, "за балкою".

На тому кінці, за очеретами, з туману поставало щось яскраве, незвідане і заборонене для самостійного пересування - якась невідома далечінь, дорога, по якій снували автомобілі, високі будівлі великого міста, вечірні спалахи ліхтарів і різнобарвні розчерки переддощових заграв.

Мені належало обрати своє місце, яке мало бути за межами балки, за межами дитинства, котре порядком набридло кодексом заборон.

Років з семи я його знайшла! Це було моє особливе "заповітне" місце на околиці Донецька, про яке ніхто не здогадувався. Адже саме ТУДИ дітей ніколи не відпускали самих.

Власне, нікому б і на думку не спало їздити так далеко.

Тільки не мені!

...В сусідньому будинку мешкав СПРАВЖНІЙ льотчик, за яким я несамовито стежила! Рано вранці він виходив з під'їзду в якомусь неземному одязі - синьому костюмі, що виблискував золотими гудзиками і шевронами у вигляді розкинутих ангельських крил, у білому кашкеті з такою ж золотою облямівкою над лискучим чорним козирком.

Він був льотчиком!

Він міг жити в небі!

Бачити хмари зсередини!

Одна його присутність в сірій триповерхівці на околиці міста робила будинок осяйною чарівною скринькою. Куди він їхав?

Одного разу я пішла за ним...

Сіла в тролейбус (здається, номер 7), доїхала бульваром Шевченка аж до "кінцевої"

- до вулиці Університетської. А там пересіла в "дев'ятку". Приліпилась до якоїсь доброї тітоньки і вдала, що я - з нею.

Кінцева "дев'ятки" називалась "Аеропорт"...

Так, з семи років, він став місцем усіх моїх найбільших заповітних мрій, втечі від реальності цегляних триповерхових "хрущоб" і гучних голосів.

Тоді аеропорт ще не мав того великого терміналу, зображення якого за останні вісім років обійшло увесь світ. Але й тоді він здавався мені всесвітом, точкою відліку життя і уособленням всіх мрій.

Уникаючи міліціонерів, я ставала в куток біля широченних скляних вікон і дивилася, як в небо злітають літаки і заздрила людям, що йдуть з валізами до автобусів, а потім сідають в літак - і злітають!

Донецький аеропорт був моїм втаємниченим "місцем сили", там народжувалось все: фантазії про світ, мрії про мандри і шалене бажання "бути, як літак", побачити хмари зсередини і дізнатися, що криється за ними.

"Донецький аеропорт" став для мене початком справжнього дорослого життя. Таємницею. Чарівником. Сповідальником. Знала кожний його закуток, кожен звук, за яким розрізняла літаки. Він був живим. Він говорив до мене.

Ми дружили: я і Аеропорт...

Їздила на кінцеву "дев'ятки" багато років і щоразу говорила з ним, як з найближчим другом, який знав мене краще за всіх інших.

Він знав про мене все!

Він завжди був зі мною "в сумі, і в радості".

Зрештою, він сказав мені: "Лети! Ти зможеш..." - і відпустив.

Можливо, він щось таки знав...

...В 2014-у щоночі і щодня я казала йому: "Тримайся... Тримайся! Я з тобою..."

Уявляла, як тінь семирічної дитини - моя тінь! - стоїть поруч із тими, хто тоді захищав моє "заповітне місце", мої мрії, моє життя.

...Останній раз я бачила його здалеку - з Карлівки.

- Аеропорт за 15 кілометрів звідси, - сказав комбат, - Їхати далі не можна. Стріляють...

Кінцева "дев'ятки".

Аеропорт.

Пам'ять дитинства.

Вічна пам'ять...

Джерело:

<https://litgazeta.com.ua/prose/iren-rozdobudko-opovidannia-zi-zbirky-rajski-iabluchka/>